

MERCEDES RON

Ț
PĂCATUL
MEU

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Prolog

— Lasă-mă în pace! a spus ea, ocolindu-mă și îndreptându-se spre ușă.

Am prins-o imediat de un braț și am obligat-o să se uite la mine.

— Poți să-mi explici ce naiba ai? am întrebat-o furios.

M-a privit, iar în ochii săi am citit că îmi ascundea ceva obscur și profund; totuși, mi-a zâmbit fără umbră de bucurie.

— Asta e lumea ta, Nicholas, mi-a răspuns calmă. Nu fac altceva decât să trăiesc viața ta, să mă bucur de compania prietenilor tăi și să simt că nu am nicio problemă. Asta este ceea ce faceți voi și asta se presupune că trebuie să fac și eu, a declarat, făcând un pas înapoi pentru a se îndepărta de mine.

Nu-mi venea să cred ce auzeam.

— Ți-ai pierdut complet controlul, i-am zis coborând glasul.

Nu-mi plăcea ce vedeam, nu-mi plăcea persoana în care se transforma treptat fata de care credeam că m-am îndrăgostit. Dar, dacă mă gândeam mai bine... tot ce făcea și modul în care se comporta... era exact ce făcusem și eu înainte de a o cunoaște; eu o târâsem după mine în lumea asta: fusese vina mea. Era vina mea că acum se autodistrugea.

Într-un fel, făcuserăm schimb de roluri. Ea apăruse în viața mea și mă scosese din abisul întunecat în care mă scufundasem, dar până la urmă ajunsese să-mi ia locul.

NOAH

În timp ce ridicam și coboram geamul de la noua mașină a mamei mele, nu puteam să nu mă gândesc la ce avea să-mi rezerve următorul an infernal care mă aștepta. Încă mă mai întrebam cum de ajunseserăm în situația asta, să ne părăsim casa și să traversăm toată țara până în California. Trecuseră trei luni de când primisem nenorocita veste care avea să-mi schimbe complet viața, care mă făcea să-mi vină să plâng noaptea sau să implor și să răbufnesc ca o fetiță de unsprezece ani, nu de șaptesprezece, cât aveam în realitate.

Dar ce puteam face? Nu eram majoră, mai aveam unsprezece luni, trei săptămâni și două zile până să împlinesc optsprezece ani și să pot pleca la facultate; departe de mama, care se gândea doar la ea, departe de acei necunoscuți alături de care trebuia să trăiesc, pentru că de acum încolo urma să îmi petrec viața cu două persoane complet necunoscute și, colac peste pupăză, cu doi tipi.

— Poți să încetezi să mai faci asta? Mă enervezi, mi-a spus mama în timp ce băga cheile în contact și pornea mașina.

— Pe mine mă enervează multe dintre lucrurile pe care le faci și sunt nevoită să suport, i-am replicat îmbufnată.

Oftatul sonor pe care l-am primit drept răspuns devenise ceva atât de obișnuit, încât nici nu m-a mai surprins.

Dar cum putea să mă oblig să fac asta? Oare nu îi păsa de sentimentele mele? „Sigur că-mi pasă”, îmi răspunsese mama în timp ce ne îndepărtam de orașul meu drag. Trecuseră deja șase ani de când părinții mei se despărțiseră; și nu fusese o despărțire obișnuită sau plăcută: fusese un divorț cât se poate

de traumatizant, dar în cele din urmă acceptasem situația... sau, cel puțin, mă străduiam.

Îmi era foarte greu să mă adaptez schimbărilor și mă îngrozea perspectiva de a sta cu niște străini; nu sunt timidă, dar sunt foarte rezervată când vine vorba despre viața mea personală, iar ideea de a petrece douăzeci și patru de ore pe zi cu două persoane pe care abia le cunoșteam îmi crea o stare de anxietate care mă făcea să îmi doresc să ies din mașină și să vomit.

— Tot nu pricep de ce nu mă lași să rămân, i-am spus, încercând să o conving pentru a nu știu câta oară. Nu mai sunt mică, pot să am grijă de mine... În plus, la anul o să merg la facultate și oricum o să locuiesc singură... e tot aia, am argumentat eu, sperând să o fac să înțeleagă și fiind convinsă că am toată dreptatea din lume.

— Nu am de gând să pierd ultimul tău an de liceu și vreau să mă bucur de compania fiicei mele înainte de a pleca la facultate; Noah, ți-am mai spus de mii de ori: vreau să faci parte din această nouă familie, ești fiica mea... Ce Dumnezeu! Chiar crezi că o să te las să stai în altă țară fără niciun adult și atât de departe de mine? mi-a răspuns ea fără să-și îndepărteze privirea de la drum și gesticulând cu mâna dreaptă.

Mama nu înțelegea cât de greu era totul pentru mine. Ea începea o viață nouă cu un soț nou, care se pare că o iubea, dar eu?

— Nu pricepi, mamă. Nu te-ai gândit că și pentru mine ăsta e ultimul an de liceu? Că aici sunt toate prietenele mele, iubitul meu, munca, echipa...? Toată viața mea, mamă! am strigat, încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

Întreaga situație mă scotea din minți, asta era clar. Eu niciodată, repet, *niciodată*, nu plângeam în fața cuiva. Plânsul este pentru cei slabi, pentru cei care nu știu cum să controleze ceea ce simt sau, cum era cazul meu, pentru cei care au plâns atât de mult toată viața lor, încât au decis să nu mai verse nicio lacrimă.

Gândurile acestea m-au făcut să-mi amintesc cum începuse întreaga nebulă. Încă regretam că nu o însoțisem pe

mama în croaziera aia nenorocită prin insulele Fiji. Pentru că acolo, pe un vapor în mijlocul Pacificului de Sud, îl cunoscuse pe incredibilul și enigmaticul William Leister.

Dacă aş putea da timpul înapoi, nu aş mai ezita nicio secundă să-i spun da mamei mele atunci când, la jumătatea lunii aprilie, venise cu două bilete să mergem în vacanță. Excursia fusese un cadou de la prietena ei cea mai bună, Alicia. Biata de ea suferise un accident de mașină și își rupsese piciorul drept, o mână și două coaste. Cum era și firesc, nu putea să plece cu soțul său în insule și de aceea i-a făcut cadou biletele mamei mele. Dar situația era următoarea... la jumătatea lui aprilie? În perioada aceea eu aveam examenele finale și eram dedicată trup și suflet meciurilor de volei. Echipa mea conducea în clasament după ce fusese pe locul doi de când mă știam: fusese una dintre cele mai mari bucurii din viața mea. Totuși acum, văzând care au fost consecințele deciziei de a nu merge în acea călătorie, aş da înapoi trofeul, aş părăsi echipa și nu mi-ar păsa dacă pic examenele la literatură și la spaniolă, dacă astfel aş fi putut împiedica acea căsătorie.

Să se căsătorească pe un vapor! Mama era nebună de legat! Ba mai mult, s-a căsătorit fără să-mi spună absolut nimic. Am aflat când s-a întors și, în plus, mi-a spus-o pe un ton atât de senin, ca și cum să te căsătorești cu un milionar în mijlocul oceanului ar fi lucrul cel mai normal din lume... Toată situația asta era absolut incredibilă și, pe deasupra, voia să se mute într-o vilă în California, Statele Unite. Nici măcar nu era țara mea! Eu mă născusem în Canada, chiar dacă mama era din Texas, iar tata din Colorado, și îmi plăcea mult, era tot ce cunoșteam...

— Noah, știi că îți vreau doar binele, mi-a spus mama, făcându-mă să revin la realitate. Știi prin ce am trecut, prin ce am trecut amândouă; în sfârșit, am găsit un bărbat care mă iubește și mă respectă... De mult nu am mai fost atât de fericită... am nevoie de el și știu că până la urmă o să-l îndrăgești. În plus, îți poate oferi un viitor la care nu am fi putut spera niciodată, o să poți merge la ce universitate vrei, Noah.

— Dar eu nu vreau să merg la o universitate din asta, mamă, și nu vreau nici ca un necunoscut să mi-o plătească, am răspuns, simțind un fior la gândul că, peste o lună, urma să încep școala la un liceu de fițe plin de copii de bani gata.

— Nu e un necunoscut: e soțul meu, așa că obișnuiește-te cu ideea, a adăugat pe un ton mai tăios.

— Niciodată nu o să mă obișnuiesc cu ideea, i-am răspuns, îndepărtându-mi privirea de la ea și privind fix drumul.

Mama a oftat din nou, iar eu am sperat că discuția se terminase, nu aveam chef să mai vorbesc.

— Știu că o să-ți fie dor de prietenii tăi și de Dan, Noah, dar privește partea bună: o să ai un frate! a exclamat ea încântată.

M-am întors spre ea cu o privire obosită.

— Te rog, nu-mi mai vinde gogoși din astea.

— Dar o să-ți placă: Nick e o comoară, a afirmat ea zâmbind cu ochii la drum. Un băiat matur și responsabil, care cu siguranță abia așteaptă să te prezinte tuturor prietenilor săi și să te ducă să vizitezi orașul. De fiecare dată când ne-am intersectat, a stat închis în camera lui învâțând sau citind o carte: poate aveți chiar aceleași gusturi la cărți.

— Da, vezi să nu... cu siguranță o adoră pe Jane Austen, am răspuns, dând ochii peste cap. Apropo, câți ani ziceai că are?

Știam deja, mama îmi vorbise luni întregi despre el și despre Will și, cu toate astea, mi se părea ironic faptul că nu reușise să își facă timp să vină să mă cunoască. Faptul că urma să mă mut cu o nouă familie, când nici măcar nu îi cunoșteam pe toți membrii ei, era culmea culmilor.

— E un pic mai mare decât tine, dar tu ești mai matură decât fetele de vârsta ta: o să vă înțelegeți foarte bine.

Acum mă peria... „matură”. Mă întrebam dacă descrierea asta mă caracteriza cu adevărat și, chiar și așa, mă îndoiam că un tip de aproape douăzeci și doi de ani avea chef

să-mi arate orașul și să mă prezinte prietenilor săi; asta în cazul în care eu aș fi vrut să facă așa ceva.

— Am ajuns, m-a anunțat mama în secunda următoare.

Mi-am îndreptat privirea spre palmierii înalți și străzile care separau vilele impunătoare. Fiecare casă ocupa cel puțin jumătate de cvartal. Unele erau în stil britanic, victorian... în timp ce multe altele aveau un aspect modern, cu pereții din sticlă și grădini imense. Am început să mă îngrijorez tot mai tare când am văzut că, pe măsură ce înaintam, casele erau din ce în ce mai mari.

În cele din urmă, am ajuns la o poartă imensă de trei metri înălțime, iar mama, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai normal din lume, a scos din torpedou o telecomandă, a apăsat pe un buton, iar poarta a început să se deschidă. A pornit din nou mașina și am coborât o pantă mărginită de grădini și pini înalți care împrăștiu un miros plăcut a vară și a mare.

— Casa nu este la fel de înaltă precum celelalte din cartier și de aceea avem cea mai bună vedere spre plajă, a comentat ea cu un zâmbet larg.

M-am întors spre ea și am privit-o lung, ca și cum nu o mai recunoșteam. Oare nu își dădea seama ce era în jurul nostru? Nu era conștientă că era prea mult pentru noi?

Nu am avut timp să pun întrebările cu voce tare pentru că, în cele din urmă, am ajuns la casă. Nu mi-au venit în minte decât două cuvinte:

— Doamne sfinte!

Casa era în întregime albă, cu acoperișul înalt de culoarea nisipului; avea cel puțin trei etaje, dar era greu de garantat asta, pentru că avea atâtea terase, ferestre, atâtea alte detalii... În fața noastră se afla o verandă impresionantă unde, fiind trecut de ora șapte seara, luminile erau deja aprinse, ceea ce dădea clădirii o înfățișare de basm. Soarele urma să apună în curând, iar cerul era pictat în multe culori care contrastau cu albul imaculat al locului.

Mama a oprit motorul după ce a ocolit fântâna și a parcat în fața scării care duceau la ușa principală. Prima impresie

pe care am avut-o când am coborât a fost că ajunseseam la cel mai luxos hotel din toată California; doar că nu era un hotel: era o casă... teoretic, un cămin... Sau, cel puțin, asta voia mama să mă facă să cred.

De îndată ce am coborât din mașină, William Leister a apărut în pragul ușii. În spatele lui veneau trei bărbați îmbrăcați în frac.

Noul soț al mamei mele nu era îmbrăcat așa cum îl văzusem de cele câteva ori când mă învrednicisem să stau cu el în aceeași încăpere. În loc de costum sau vestă scumpă de firmă, purta pantaloni scurți albi și un tricou albastru-deschis. În picioare avea papuci de plajă, iar părul său negru era ciufulit, în loc să fie pieptănat spre spate. Trebuia să recunosc că înțelegeam ce văzuse mama la el: era foarte atrăgător. Era înalt, mult mai înalt decât mama, și se ținea foarte bine. Avea trăsături armonioase, deși semnele vârstei erau evidente – având mai multe riduri de expresie și pe frunte –, iar prin părul său negru se vedeau deja câteva fire albe, care îi dădeau un aer interesant și matur.

Mama a alergat spre el ca o școlăriță și l-a îmbrățișat. Eu nu m-am grăbit, am coborât din mașină și m-am dus să-mi iau lucrurile din portbagaj.

Niște mâini înmănușate au apărut ca prin minune și am fost nevoită să fac un pas înapoi speriată.

– Vă iau eu lucrurile, domnișoară, mi-a spus unul dintre bărbații îmbrăcați în frac.

– Pot s-o fac și singură, mulțumesc, i-am răspuns, simțindu-mă extrem de inconfortabil.

Omul m-a privit ca și cum mi-aș fi pierdut mințile.

– Lasă-l pe Martin să te ajute, Noah, l-am auzit pe William Leister în spatele meu.

Am dat drumul valizei bombănind.

– Mă bucur mult să te văd, Noah, a declarat soțul mamei mele, zâmbindu-mi afectuos.

Lângă el, mama îmi făcea tot felul de semne să mă port frumos, să zâmbesc sau să zic ceva.

— Nu pot spune același lucru, i-am răspuns eu, întinzându-i mâna.

Știam că ceea ce făcusem era foarte nepoliticos, dar în momentul acela mi s-a părut corect să spun adevărul.

Voiam să fie foarte clar care era opinia mea despre această schimbare din viața noastră.

William nu a părut ofensat. Mi-a ținut mâna mai mult decât era necesar și m-am simțit imediat stingherită.

— Știu că e o schimbare foarte bruscă în viața ta, Noah, dar vreau să te simți ca acasă, să te bucuri de ceea ce-ți pot oferi, dar mai ales să mă poți accepta drept un membru al familiei tale... la un moment dat, a adăugat, probabil văzându-mi neîncrederea întipărită pe față.

Lângă el, mama mă fulgera cu ochii săi albaștri.

Nu am fost în stare decât să dau din cap și să fac un pas înapoi ca să-mi dea drumul la mână. Nu mă simțeam în largul meu cu acele dovezi de afecțiune, cu atât mai puțin din partea unor necunoscuți. Mama se căsătorise – bravo ei –, dar omul acela nu avea să reprezinte niciodată nimic pentru mine, nici tată, nici tată vitreg, nici nimic asemănător. Eu aveam deja un tată și era mai mult decât suficient.

— Ce-ai zice să-ți arătăm casa? a propus el cu un zâmbet larg, fără să bage în seamă răceala și proasta mea dispoziție.

— Haide, Noah, m-a încurajat mama, luându-mă de braț și obligându-mă astfel să pășesc alături de ea.

Toate luminile din casă erau aprinse, motiv pentru care nu am pierdut niciun detaliu din acea vilă prea mare chiar și pentru o familie de douăzeci de persoane... cu atât mai mult pentru una de patru. Tavanele erau înalte, cu grinzi din lemn și ferestre mari. Salonul imens avea în mijloc o scară mare, care se bifurca spre ambele părți ale etajului superior. Mama și soțul ei m-au plimbat prin toată vila, mi-au arătat salonul imens și bucătăria uriașă în care trona o insulă mare, care am bănuț că avea s-o încânte pe mama. Casa avea tot ce-ți puteai imagina: sală de sport, piscină climatizată, saloane pentru

petreceri și o bibliotecă mare, care m-a impresionat cel mai mult.

– Mama ta mi-a spus că-ți place mult să citești și să scrii, a comentat William, făcându-mă să mă trezesc din visare.

– La fel ca altor câtorva mii de persoane, i-am răspuns tăios.

Mă deranja tonul lui amabil: pur și simplu, nu voiam să mi se adreseze.

– Noah, m-a certat mama, ținându-mă cu privirea.

Știam că o făceam să se simtă prost, dar să fie sănătoasă, eu urma să petrec acolo un an îngrozitor și nu puteam face nimic în privința asta.

William nu a părut să sesizeze schimbul nostru de priviri și nu și-a pierdut nicio clipă zâmbetul.

Am oftat frustrată și stingherită. Totul era prea diferit, extravagant... nu știam dacă mă puteam obișnui să trăiesc într-un astfel de loc.

Brusc, am simțit nevoia să fiu singură, aveam nevoie de timp pentru a putea asimila totul...

– Sunt obosită. Pot să merg în camera pregătită pentru mine? am întrebat pe un ton mai puțin dur.

– Sigur, camera ta și cea a lui Nicholas se află în aripa dreaptă la etajul doi. Poți să inviți pe cine vrei să vină la tine, pe Nick n-o să-l deranjeze: în plus, de acum înainte veți împărți sala de jocuri.

„Sala de jocuri? Pe bune?” Am schițat un zâmbet, încercând să nu mă gândesc că de acum înainte eram nevoită să conviețuiesc și cu fiul lui William. Știam doar ce-mi povestise mama despre el, și anume că avea douăzeci și unu de ani, studia la Universitatea California și că era un încrezut insuportabil. Mă rog, ultima parte am adăugat-o eu, dar cu siguranță era adevărat.

În timp ce urcam scările nu puteam să alung gândul că, de acum înainte, eram nevoită să conviețuiesc cu doi indivizi pe care nu-i cunoșteam. Trecuseră șase ani de când un bărbat –

tatăl meu – stătuse în aceeași casă cu mine. Mă obișnuisem să fim doar noi două, eu și mama. Viața mea nu fusese niciodată o poveste cu zâne, mai ales în primii unsprezece ani de viață; problemele cu tatăl meu ne marcaseră viața și mie și mamei.

După ce tatăl meu a plecat, eu și mama am mers înainte, încet-încet am reușit să conviețuim ca două persoane normale și, pe măsură ce creșteam, mama a devenit una dintre cele mai bune prietene ale mele. Îmi dădea libertatea pe care o doream și asta pentru că avea încredere în mine, iar eu în ea... asta, cel puțin, până când a decis să își bată joc de toată viața noastră de până atunci.

— Asta e camera ta, mi-a arătat mama când a ajuns în dreptul unei uși din lemn închis la culoare.

I-am privit pe mama și pe William. Așteptau reacția mea...

— Pot să intru? i-am întrebat în zeflema, văzând că nu se dădeau la o parte din ușă.

— Camera asta e cadoul meu special pentru tine, Noah, m-a anunțat mama cu ochii sclipind de nerăbdare.

Am privit-o circumspect și, de îndată ce s-a dat la o parte, am deschis ușa cu grijă, temându-mă de ceea ce aveam să găsesc înăuntru.

Primul lucru care mi-a atras atenția a fost mirosul îmbătător de margarete și de mare. Privirea mi-a fost atrasă de peretele aflat în fața ușii, care era în întregime din sticlă. Priveliștea era atât de spectaculoasă, încât pentru prima dată am rămas mută. Întregul ocean se vedea din locul în care mă aflam; casa era construită probabil pe o stâncă, pentru că de unde stăteam vedeam doar marea și impresionantul apus de soare care tocmai se desfășura în fața ochilor mei. Era uimitor.

— Doamne sfinte! am repetat cuvintele care deveniseră preferatele mele.

Ochii mei au continuat să analizeze încăperea: era enormă, pe peretele stâng se afla un pat cu baldachin plin de perne albe, în ton cu culoarea pereților, care erau vopsiți într-o nuanță plăcută de albastru-deschis. Mobilele, dintre

care ieșeau în evidență un birou cu un uriaș calculator Mac, o canapea drăguță, o măsuță de toaletă cu oglindă și o bibliotecă imensă în care erau toate cărțile mele, erau de culoare albă și albastră. Culorile acestea, împreună cu priveliștea senzațională pe care o contemplem, erau cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată.

M-am simțit copleșită. Toate astea erau pentru mine?

— Îți place? m-a întrebat mama din spatele meu.

— E incredibil... mulțumesc, am răspuns, simțindu-mă recunoscătoare, dar, în același timp, și stingherită.

Nu voiam să mă cumpere cu astfel de lucruri, nu aveam nevoie de ele.

— Am lucrat cu o decoratoare profesionistă aproape două săptămâni... voiam să aibă tot ce ți-ai dorit vreodată, iar eu nu am fost în stare să-ți ofer, m-a informat ea emoționată.

Am privit-o câteva clipe și mi-am dat seama că nu puteam să mă plâng în privința asta... O astfel de cameră este visul oricărei adolescente și al oricărei mame.

M-am apropiat de ea și am îmbrățișat-o. Trecuseră cel puțin trei luni de când o îmbrățișasem ultima dată și știam că pentru mama era un lucru important.

— Mulțumesc, Noah, mi-a spus la ureche, așa încât să nu o aud decât eu. Jur că o să fac tot posibilul să fim fericite amândouă.

— O să fiu bine, mamă, i-am răspuns, știind că ceea ce îmi promitea nu depindea de ea.

Mama mi-a dat drumul, și-a șters o lacrimă care îi alunecase pe obraz și s-a dus lângă noul ei soț.

— Te lăsăm să te instalezi, mi-a spus William pe un ton amabil.

Am dat din cap, fără să-i mulțumesc. Tot ce se afla în camera aceea nu presupunea niciun efort pentru el: erau doar bani.

Am închis ușa și am observat că nu avea zăvor. Podeaua era din lemn și era acoperită cu un covor alb atât de gros, încât

se putea chiar și dormi pe el. Baia era la fel de mare cât fosta mea cameră și avea duș cu hidromasaj, cadă și două chiuvete separate. M-am apropiat de fereastră și am privit în jos. Chiar sub fereastra mea se aflau grădina din spatele casei, imensa piscină și grădinile cu flori și palmieri.

Am ieșit din baie și abia atunci am observat mica deschizătură fără ușă de pe peretele din fața băii. Dumnezeuule...

Am traversat camera și am intrat în ceea ce bănuiesc că era visul oricărei femei, adolescente sau fetițe: un dressing, și nu un dressing gol, ci unul plin cu haine noi. Am respirat adânc și am început să îmi trec degetele peste incredibilele haine. Toate aveau etichetă și a fost suficient să văd doar prețul uneia ca să-mi dau seama cât de scumpe erau. Mama era nebună, sau oricine o convinsese să cheltuiască atâția bani.

Nu puteam să scap de senzația incomodă că nimic nu era real, că în curând aveam să mă trezesc în vechea mea cameră, cu hainele mele obișnuite și patul meu de o persoană; și mai rău era faptul că îmi doream din tot sufletul să mă trezesc, pentru că aceea nu era viața mea, nu era ce îmi doream... îmi doream din tot sufletul să mă întorc acasă. Am simțit un nod în stomac atât de neplăcut și o neliniște atât de adâncă, încât m-am așezat pe jos, mi-am sprijinit capul pe genunchi și am respirat adânc de mai multe ori, până când am reușit să-mi înăbuș plânsul care îmi dădea ghes.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, prietena mea Beth mi-a trimis chiar atunci un mesaj:

Ai ajuns bine? Deja mi-e dor de tine.

Am zâmbit privind ecranul și i-am trimis o poză din dressing. Imediat am primit vreo cinci emoticoane cu gura căscată.

Te urăsc! Știi asta?

Am râs și i-am scris un mesaj.

Dacă ar fi după mine, ți-aș face totul cadou. De fapt, aș da orice să pot fi cu voi acolo, acasă la Dan, să ne uităm la un film sau pur și simplu să ne petrecem timpul pe canapeaua jėjoasă din camera ta.

Nu mai fi așa negativistă, bucură-te de ce ai, fir-ar să fie, că acum ești bogată!

Eu nu eram bogată, William era.

Am lăsat telefonul pe jos și m-am îndreptat spre valizele cu care venisem. M-am grăbit să scot niște pantaloni scurți și un tricou simplu. Nu voiam să-mi schimb felul de-a fi și nu aveam de gând să încep să mă îmbrac cu tricouri de firmă.

Am intrat la duș, dorind să scap de toată murdăria și de disconfortul călătoriei lungi. M-am bucurat că nu eram dintre cele care trebuie să depună eforturi serioase ca să le stea părul bine. Din fericire, eu moștenisem părul ondulat al mamei și așa arăta după ce l-am uscat. M-am îmbrăcat cu hainele pe care le alesesem și mi-am propus să dau o raită prin casă și să caut ceva de mâncare.

Era ciudat să mă plimb pe acolo singură... mă simțeam ca o intrusă. Eram sigură că o să dureze mult să mă obișnuiesc să locuiesc acolo, dar mai ales să mă obișnuiesc cu luxul și imensitatea aceluia loc. În fostul meu apartament era suficient să vorbim un pic mai tare decât o făceam în mod normal ca să ne auzim una pe cealaltă. Aici lucrul ăsta era absolut imposibil.

M-am îndreptat spre bucătărie, rugându-mă să nu mă rătăcesc. Muream de foame, organismul meu avea nevoie urgent de niște mâncare nesănătoasă.

Din păcate, când am intrat, am constatat că nu eram singură.

Cineva scotocea în frigider, cineva căruia nu-i vedeam decât părul negru din creștetul capului. Exact în clipa în care mă pregăteam să spun ceva, un lătrat asurzitor m-a făcut să țip mai tare decât era cazul, așa cum fac copiii mici.

M-am întors speriată chiar în momentul în care capul din frigider apărea pe după ușă să vadă cine face asemenea scandal.

Dar nu el mă speriasse: lângă insula din bucătărie stătea un câine negru, frumos într-adevăr, dar care mă privea de parcă ar fi vrut să mă mănânce bucățică cu bucățică. Dacă nu mă înșelam, era un labrador, dar nu puteam băga mâna în foc. Mi-am mutat privirea de la câine la băiatul care stătea chiar lângă el.

L-am observat curioasă și, în același timp, cu uimire pe cel care mai mult ca sigur era fiul lui William, Nicholas Leister. Primul lucru care mi-a venit în minte în clipa în care l-am văzut a fost o exclamație: „Ce ochi are!” Erau de un albastru precum cerul, la fel de deschis ca pereții camerei mele, și contrastau uluitor cu nuanța neagră abanos a părului, care era nepieptănat și umed de transpirație. Probabil făcuse sport, pentru că purta colanți și un maiou larg. Dumnezeuule, era foarte drăguț, trebuia să recunosc, dar nu am permis acestor gânduri să mă facă să uit pe cine aveam în față: era noul meu frate vitreg, persoana cu care urma să locuiesc timp de un an, experiență care, intuiam eu, avea să fie o adevărată tortură... Iar câinele său continua să mârâie la mine, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

— Ești Nicholas, nu-i așa? l-am întrebat, încercând să-mi controlez teama față de animalul afurisit, care nu înceta să mârâie la mine.

M-a surprins și m-a enervat felul în care și-a îndreptat privirea spre câinele său, zâmbind.

— Chiar el, a afirmat, fixându-mă din nou cu privirea. Tu trebuie să fii fiica noii soții a tatălui meu, a comentat, iar mie nu mi-a venit să cred că a spus asta pe un ton atât de rece.

L-am observat pe sub gene.

— Cum ziceai că te cheamă? m-a întrebat, iar eu am făcut ochii mari, uimită și neîncrezătoare.

Nu știa cum mă cheamă? Părinții noștri se căsătoriseră, eu și mama ne mutaserăm la el acasă și nici măcar nu știa cum mă cheamă?